

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci žalobce: **D. M.**, spolek se sídlem R., B., zastoupen Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Kobližná 19, 602 00 Brno, proti žalovanému: **L. m. M. B. s.r.o.** se sídlem S. n., M. B., zastoupenému Mgr. Ondřejem Pivoňkou, advokátem se sídlem Na Kozině 1438, 293 01 Mladá Boleslav, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I.** Žalovanému **se ukládá povinnost**, aby **do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce ze dne 26. 2. 2015 o poskytnutí informace.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci **do 15 dnů** od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **22.632,66 Kč** k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Barty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 13. 5. 2015 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žalobce spatřuje nečinnost žalovaného v tom, že mu neposkytl požadovanou informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí jeho žádosti. Žalobce zároveň uvedl, že vyčerpal bezvysledně všechny prostředky ochrany proti nečinnosti, tj. stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ a žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Z těchto důvodů navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost ve lhůtě 15 dnů rozhodnout o jeho žádosti.

Žalobce uvedl, že dne 26. 2. 2015 z elektronické adresy „ “ odeslal žalovanému, konkrétně na elektronickou adresu „ “ žádost o informaci: „*Jakou odměnu obdržel jednatel společnosti v kalendářním roce 2014?*“, přičemž požadoval odpověď zaslat do své datové schránky. Žalovaný v zákonné lhůtě 15 dnů informaci neposkytl a ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Žalobce proto dne 16. 3. 2015 zaslal žalovanému stížnost dle § 16a InfZ doporučenou zásilkou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Žalovaný na stížnost opět nereagoval. Doporučená zásilka odeslaná dne 16. 3. 2015 byla žalobci vrácena z důvodu, že žalovaný si ji v úložní době v provozovně poskytovatele poštovních služeb nevyzvedl. Poté žalobce dne 13. 4. 2015 zaslal jednateři žalovaného (na obálce zásilky je uveden jako adresát žalovaný i jeho adresa) doporučenou zásilkou prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu. I tato doporučená zásilka byla žalobci vrácena z důvodu, že žalovaný si ji v úložní době v provozovně poskytovatele poštovních služeb nevyzvedl. Žalobce má tak za to, že vyčerpal všechny prostředky k ochraně před nečinností, proto je aktivně legitimován k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že neobdržel žalobcem označený inkriminovaný mail, zásilku se stížností, ani jakékoli jiné písemné podání. V žalobě uvedená adresa „ “ je elektronická adresa bývalého zaměstnance žalovaného, který nebyl jeho jednatelem. Pracovní poměr tohoto zaměstnance k žalovanému skončil již v roce 2014. Tento zaměstnanec zajišťoval obchodní záležitosti a udržoval kontakt se zákazníky a lesníky. Žalovaný je korporace (společnost s ručením omezeným) ve smyslu zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), která je zapsána v obchodním rejstříku. Jediným společníkem žalovaného je statutární město Mladá Boleslav, jde však pouze o vlastnický vztah. Žalovaný se proto nepovažuje za povinný subjekt dle InfZ, ani za pasivně legitimovaného v soudním řízení. Dále sdělil, že přehled o jeho příjmech a výdajích (včetně příjmů statutárních orgánů a mzdových prostředků) je ve formě výroční zprávy a účetní závěrky zveřejněn v obchodním rejstříku, a to ve sbírce listin. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce v replice uvedl, že žalovaný neměl (a ani dosud nemá) zřízení elektronickou adresu podatelny, proto žádost o informaci zaslal v souladu s § 14 odst. 3 InfZ na v té době jedinou elektronickou adresu zveřejněnou na jeho internetových stránkách. Žalovaný až po podání žaloby upravil svoje internetové stránky tak, že adresu „ “ odstranil, přičemž tuto skutečnost ve vyjádření k žalobě zamlčel. Žalobce k replice připojil zobrazení („printscreen“) internetových stránek žalovaného v původní podobě s inkriminovanou elektronickou adresou. Žalobce považuje za nepředstavitelné, že by předmětná elektronická adresa nebyla po žalovaným tvrzeném ukončení pracovního poměru jeho zaměstnance přesměrována na jinou jeho elektronickou adresu. Dále má za to, že ačkoli si žalovaný nevyzvedl jím zasláné doporučené zásilky, nastaly účinky jejich doručení, neboť se dostaly do sféry jeho dispozice. Upozornil také, že žalovaný mohl „reagovat“ na žádost o informace i po podání žaloby. Dle žalobce je žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 Ans 4/2009 - 93, povinným subjektem dle InfZ, a proto i pasivně legitimovaným.

Žalobce na výzvu Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) předložil dvě nerozlepené vrácené dopisní obálky.

Při jednání setrval žalobce na svém dosavadním stanovisku. Žalovaný připustil, že je podřízen InfZ, ale je toho názoru, že požadovaná informace není informací, kterou by byl povinen poskytnout.

Soud provedl důkaz nerozlepenými dopisními obálkami. Zjistil, že dne 16. 3. 2015 byla žalobcem předána k poštovní přepravě doporučená zásilka určená žalovanému, která nebyla podle relace pošty vyzvednuta. Po otevření obálky soud zjistil, že jejím obsahem je stížnost žalobce podle § 16a InfZ adresovaná žalovanému. Druhá zásilka od žalobce určená žalovanému byla předána jako doporučená k poštovní přepravě dne 13. 4. 2015. Tuto obálku již soud pro nadbytečnost neotevřel, a to z důvodů níže vyložených. Ani tuto zásilku si žalovaný nevyzvedl. Dále soud provedl listinné důkazy, jež si opatřil nahlédnutím do sbírky listin v obchodním rejstříku veřejně přístupném na portálu „Justice.cz“. Konstatoval zakladatelskou listinu ze dne 23. 1. 2006 a její změny ze dne 22. 5. 2014 a dále náhled internetové stránky předložený žalobcem a opatřený rovněž soudem z webu <http://archive.org/web/>, z kterého plyne, že elektronická adresa: byla na stránkách žalovaného skutečně prezentována.

Soud po zjištění, že žaloba byla podána oprávněnou osobou a včas, přezkoumal napadený postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud musel (bez ohledu na postoj žalovaného při jednání) posoudit, zda žalovaný je povinným subjektem dle InfZ. Dle § 2 odst. 1 InfZ *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*. Je nesporné, že žalovaný není státní orgán, územní samosprávný celek ani jeho orgán. Zbývá tak posoudit, zda žalovaný je veřejná instituce. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá souhrn kritérií, která je třeba posuzovat při rozhodování o tom, zda určitý subjekt představuje veřejnou instituci ve smyslu InfZ, a to způsob vzniku, hledisko osoby zřizovatele, subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány posuzované instituce, existence či neexistence státního či jiného dohledu nad činností instituce, veřejný nebo soukromý účel instituce. U daného subjektu přitom nemusí být naplněn veřejnoprávní aspekt ve všech těchto znacích, postačí převaha znaků typických pro veřejnou instituci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 As 86/2013 - 33), přičemž klíčovým a převažujícím faktorem je efektivní ovládání subjektu státem, územním samosprávným celkem nebo jinou veřejnou institucí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 2 As 155/2015 – 84). Ústavní soud vyslovil své závěry v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, na půdorysu případu, v němž se jednalo o posouzení povahy státního podniku (konkrétně L. P., s. p.). Nejvyšší správní soud v navazující judikatuře (viz zejména rozsudek

ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67) vztáhnul svou obecnější argumentaci rovněž na instituce, jejichž zřizovateli (a těmi, kdož vytvářejí jejich orgány a vykonávají nad nimi dohled) jsou územní samosprávné celky a jejich orgány. Vyšel přitom z okruhu povinných osob, kterými jsou nejen státní orgány, ale právě i územní samosprávné celky a jejich orgány. Představují-li další kategorii povinných osob veřejné instituce, jedná se o skupinu subjektů odvozujících své postavení do značné míry právě od dvou prvně jmenovaných kategorií, tj. státních orgánů a územních samosprávných celků. Pro příklad soud uvádí demonstrativní výčet osob založených či vlastněných územními samosprávnými celky označených soudy za povinné subjekty ve smyslu InfZ: podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 As 86/2013 – 33, společnost P. m. d. p., a. s., jejímž zakladatelem a jediným akcionářem je statutární město Plzeň, plnící veřejný účel provozování veřejné osobní dopravy; podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006 - 67 společnost F. H. K., a. s., jejímž zakladatelem a jediným akcionářem je statutární město Hradec Králové, plnící veřejný účel provozování fotbalu v příslušné obci; podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 - 121, D. p. h. m. P., akciová společnost.

Z provedených listinných důkazů soud zjistil o žalovaném následující skutečnosti. Zakladatelská listina („*Zakladatelská listina o založení společnosti s ručením omezeným*“ ze dne 23. 1. 2006) obsahuje mj. následující ustanovení: jediným společníkem žalovaného je statutární město Mladá Boleslav, předmětem podnikání žalovaného je poskytování služeb pro hospodaření v lesích a pro myslivost; statutárním orgánem žalovaného je jeden jednatel; působnost valné hromady vykonává společník, dozorčí rada je orgánem společnosti, který dohlíží na činnost jednatelů a na uskutečňování podnikatelské činnosti žalovaného, přičemž je složena z pěti členů, kteří jsou voleni a odvoláváni valnou hromadou; o rozdělení zisku dosaženého v obchodním roce rozhoduje společník při výkonu působnosti valné hromady. Zastupitelstvo města Mladá Boleslav schválilo založení žalovaného a rovněž zakladatelskou listinu. Tato zakladatelská listina byla změněna listinou ze dne 22. 5. 2014, ve které se v Preambuli konstatuje, že *zakladatel jako územní samosprávný celek v rámci své povinnosti vytváření podmínek pro uspokojování potřeb svých občanů uvedené v § 35 zákona č. 125/2000Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů založil tuto společnost mimo jiné k plnění závazku veřejné služby pro zajištění plnění jeho zákonných povinností*. Rada města Mladá Boleslav schválila tuto změnu obsahu zakladatelské listiny. Kompetence jediného společníka žalovaného po přijetí změny zakladatelské listiny zůstaly identické.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný (tj. společnost s ručením omezeným) byl založen statutárním městem Mladá Boleslav, tj. územním samosprávným celkem. V procesu zakládání, byť se jednalo o soukromoprávní úkon dle obchodního zákoníku a při změně zakladatelské listiny o úkon dle zákona o obchodních korporacích, byly přítomny i veřejnoprávní prvky (zakladatelská listina byla schválena zastupitelstvem, změna zakladatelské listiny byla schválena radou). Územní samosprávný celek vykonává působnost valné hromady žalovaného. Orgány žalovaného (jednatel a dozorčí rada) jsou kreovány územním samosprávným celkem. Prostřednictvím dozorčí rady územní samosprávný celek vykonává dohled nad činností žalovaného. Žalovaný byl založen za účelem *plnění závazku*

veřejné služby pro zajištění plnění zákonných povinností územního samosprávného celku (tj. poskytování služeb pro hospodaření v lesích a pro myslivost), je tedy patrný jeho veřejný účel. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že v případě žalovaného nepochybně převažují znaky typické pro veřejnou instituci ve smyslu § 2 odst. 1 InfZ. Žalovaný je proto povinným subjektem ve smyslu InfZ a pasivně legitimovaným v tomto soudním řízení.

Podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Aby tedy byla žaloba na ochranu proti nečinnosti přípustná, je nezbytné předchozí vyčerpání prostředků, které správní řád (případně zvláštní zákon – např. InfZ) poskytuje k ochraně před nečinností.

Stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace se dle § 16a odst. 3 InfZ podává u povinného subjektu, přičemž dle § 16a odst. 4 InfZ o ní rozhoduje nadřízený orgán. V případě, že povinným subjektem dle InfZ je obchodní společnost, je zároveň příslušná i k rozhodování o opravných prostředcích (srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu - rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 As 79/2013 - 24, rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 As 82/2013 - 32 a rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 As 74/2013 - 20: „... je určení orgánu, který je v rámci organizační struktury žalované akciové společnosti příslušný k rozhodování o opravných prostředcích dle zákona o svobodném přístupu k informacím, v dispozici žalované jakožto povinného subjektu. Nejvyšší správní soud dovodil, že žalovaná je povinným subjektem dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Z toho důvodu je také povinna vytvořit si takový organizační aparát k vyřizování žádostí o informace, který bude splňovat podmínky dvojinstančního rozhodování. Určení či vytvoření nadřízeného orgánu k rozhodování o odvoláních proti rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací je přitom třeba provést tak, aby bylo vyhověno účelu zásady dvojinstančnosti. Zásada dvojinstančnosti řízení vyjadřuje obecné oprávnění účastníků správního řízení napadnout každé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádným opravným prostředkem, k jehož přezkoumání je povolán orgán vyššího stupně. Podstatou opravného řízení je revizní činnost přezkumných orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č. j. 5 As 81/2006 - 62).“

Žalovaný se nepovažoval za subjekt povinný ve smyslu InfZ, proto ani neurčil organizační aparát k vyřizování žádostí o informace, který by splňoval podmínky dvojinstančního rozhodování dle InfZ. Žalobce tak nemohl vědět, který z orgánů žalovaného je (či by byl) příslušný k vyřízení stížnosti dle § 16a InfZ. Žalobce proto správně zaslal a směřoval stížnost žalovanému, aby ten sám určil příslušný orgán k jejímu vyřízení.

Skutečnost, že zásilka obsahující stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ byla žalobci vrácena, neboť si ji žalovaný v úložní době nevyzvedl, nemá dle soudu vliv na doručení. Dle § 20 odst. 4 písm. c) InfZ se použijí, pokud tento zákon nestanoví jinak, při postupu podle tohoto zákona v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení

správního řádu, dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije. Sice tedy v nyní posuzovaném případě nelze aplikovat ustanovení § 37 odst. 6 věty druhé správního řádu, dle kterého je podání učiněno dnem, kdy správnímu orgánu došlo. Ovšem žalovaný měl na základě oznámení provozovatele poštovních služeb možnost vyzvednout si uloženou zásilku obsahující stížnost dle § 16a InfZ a seznámit se s jejím obsahem dříve, než se nevyzvednutá zásilka vrátila zpět žalobci. Zásilka se dostala do sféry dispozice žalovaného, který tak nabyt objektivní příležitostí se s jejím obsahem seznámit (srov. i obecnou zásadu okamžiku doručení jednostranného právního úkonu vůči nepřítomné osobě). Ze strany veřejné instituce nelze akceptovat, že si neuspořádá věci tak, aby poštu přebírala.

Námítka žalovaného, že žádost o informaci byla zaslána na elektronickou adresu jeho bývalého zaměstnance, nemůže obstát. V době podání předmětné žádosti měl žalovaný zveřejněnu na svých internetových stránkách tuto elektronickou adresu, což ostatně ani on sám nerozporuje. Žalovaný nemá zřízení elektronickou podatelnu. Proto žalobce mohl v souladu § 14 odst. 3 InfZ (*„Je-li žádost učiněna elektronicky, musí být podána prostřednictvím elektronické adresy podatelny povinného subjektu, pokud ji povinný subjekt zřídil. Pokud elektronické adresy podatelny nejsou zveřejněny, postačí podání na jakoukoliv elektronickou adresu povinného subjektu.“*) použít právě tuto elektronickou adresu k zaslání žádosti o informace.

V projednávané věci má soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. s rozsudkem ze dne 29. 10. 2009, č. j. 4 Ans 4/2009 - 86) za to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek k ochraně proti nečinnosti, který mu zvláštní předpis (tedy InfZ) poskytuje – konkrétně stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ. Soud v souladu s výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu rovněž konstatuje, že v případě nečinnosti orgánu vyřizujícího stížnost podle ustanovení § 16a odst. 1 písm. b) InfZ je možné podat žalobu na ochranu proti nečinnosti přímo proti subjektu, po kterém byla informace žádána. Vzhledem k tomu, že stížnost byla žalobcem v posuzované věci podána včas a žalovaný na ni vůbec nereagoval, byl tento prostředek stanovený InfZ k ochraně proti nečinnosti bezvýsledně vyčerpán a podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací byly splněny. V této souvislosti považuje soud za vhodné upozornit na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 7 As 180/2015 – 33, dle kterého dokonce nemůže být podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s. vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, tj. podání žádosti nadřízenému správnímu orgánu podle § 80 odst. 3 správního řádu, v případě, že k rozhodnutí ve věci by byla příslušná obchodní společnost, která nemá vytvořenou víceinstanční transparentní organizační strukturu pro rozhodování dle InfZ. S ohledem na výše uvedený rozsudek je skutečnost, že žalobce zaslal jednateři žalovaného žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu, z hlediska přípustnosti žaloby nadbytečná.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že přehled o jeho příjmech a výdajích (včetně příjmů statutárních orgánů a mzdových prostředků) je ve formě výroční zprávy a účetní

závěrky zveřejněn v obchodním rejstříku, a to ve sbírce listin. Žalobci, resp. jeho zástupci, bylo toto vyjádření žalovaného doručeno prostřednictvím soudu dne 29. 5. 2015. Žalobce se v replice k této informaci nevyjádřil, pouze uvedl: „*Ostatně, kdyby žalovaný reagovat chtěl, mohl tak učinit po podání žaloby, což se však v předmětné věci nestalo.*“. Dle § 6 odst. 1 InfZ, *pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt co nejdříve, nejpozději však do sedmi dnů, místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace* (s účinností od 9. 9. 2015 bylo na konec odstavce novelou zákona doplněno: *zejména odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází*). Druhý odstavec tohoto paragrafu pak stanoví, že *pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji i přesto poskytne* (s účinností od 9. 9. 2015 bylo na konec odstavce doplněno: *to neplatí, pokud byla žádost o poskytnutí informace podána elektronicky a pokud je požadovaná informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a žadateli byl sdělen odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.*). Soud (ani žalobce) nepovažuje sdělení žalovaného za poskytnutí informace odkazem na zveřejněnou informaci ve smyslu § 6 InfZ, neboť nebyla dodržena lhůta sedmi dnů od doručení žádosti o informace a zejména nejde o přesně specifikovaný odkaz umožňující jednoznačné určení „místa“, kde se informace nachází. V takovém případě by totiž měl být uveden exaktní způsob vyhledání informace – např. přesná internetová adresa – hypertextový odkaz na internetovou stránku a název dokumentu, ve kterém se požadovaná informace nachází, a to včetně konkrétní stránky či kapitoly.

Lze tedy shrnout, že žalovaný dosud neposkytl požadovanou informaci ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, proto soud shledal žalobu důvodnou.

Z výše uvedených důvodů postupoval soud podle ustanovení § 81 odst. 2 s. ř. s. a žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce. K tomu soud stanovil žalovanému lhůtu 15 odpovídající obecné lhůtě pro vyřízení žádosti o informaci [§ 14 odst. 5 písm. d) InfZ]. Na žalovaném je, aby ve stanovené lhůtě posoudil, zda informaci žalobci poskytne nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů v celkové částce 22.632,66 Kč. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a dále odměnu zástupce žalobce. Mimosmluvní odměna odpovídá pěti úkonům právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, sepis žaloby, další porada s klientem, sepis repliky a účast u jednání) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), c, d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), tj. 15.500,- Kč, k čemuž je třeba přičíst pětkrát režijní paušál po 300,- Kč (tj. 1.500,- Kč) za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu (tj. celkem 17.000,- Kč), dále náhradě za zmeškaný čas cestou k jednání v rozsahu dvanácti půlhodin á 100,- Kč dle § 14 advokátního tarifu (tj. 1200,- Kč) a náhradě cestovného na trase Brno – Praha a zpět osobním automobilem Škoda Fabia při vzdálenosti tam a zpět celkem 452 km, spotřebě benzínu dané aritmetickým průměrem hodnot 7,9/4,8/6 litrů (v kombinovaném provozu 6 l) na 100 km, sazbě základní náhrady 3,60 Kč [dle § 1

písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb.] a ceně paliva 29,70 Kč (dle specifikace žalobce), celkem tedy ve výši 2.432,66 Kč. Celkovou částku je žalovaný povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová